

Св.п. Дмитро Олійник

Св.п. Дмитро Олійник

На малому українському цвинтарі в Амстердамі, Н.І. Олійника був довгий і нелегкий. Спочили в ній тілні остатки св.п. Дмитра Олійника, колишнього старшини УГА, активного суспільно-громадського діяча Станіславщини, Західної України та на еміграції — в Німеччині й на вільній американській землі. Відійшов у вічність він на 83 році життя.

Життєвий шлях св.п. Олійника був довгий і нелегкий. Щоб краще запам'ятися і відчувати втрату цієї заслуженої людини, проаналізуємо перебіг його життя, його працю для свого народу.

Д.Олійник народився 17-го грудня 1897 року в селі Вікторів, повіт Станіслав, Україна. Походив із сивої селянської родини. Початкову освіту дістав у рідному селі, гімназію закінчив у Станіславі.

Покликаній австрійським урядом до військової служби в час Першої світової війни відійшов у ранзі хорунжого при легкій арти-

лерії на італійському фронті. В листопаді 1918 року зголосився добровольцем до УГА і, як фахівець, був призначений до легкої артилерії. Брав участь в боях під Львовом, його частина була чинною і під Києвом 1919 року. Описав призначення його до служби безпечно — охорони головного отамана С.Петлюри.

Після нашої програти йому чудом вдається повернутися на рідні землі. Деякий час перекошується від польської поліції, доповняє гімназійну матуру; але тому що дістатися на вищі студії було дуже важко українцеві (до цього ще й колишньому військовикові), він поселився у свого старшого брата Григорія, що мав свою адвокатську канцелярію в Гримові, повіт Скалат, і там упродовж кількох років був інструктором української гімназійної молоді, яку підготував до матури.

Коли настали нормальні часи, повертається до рідного села й, осівши в нім,

як секретар, довгі роки ретельно тягне всю роботу (відзначення національних свят, історичних подій, на яких виступав доповіді, бо був добрим промовцем). Належав до всіх наших громад, установ і товариств: був членом співтовариства місцевого Відділу ОБУА, постійно передплачував „Вісті Комбатанта". Його громадська діяльність була постійно пов'язана з УНСоюзом (був якийсь час головою місцевого Відділу, дописував до „Свободи" про життя амстердамської громади), працював також в організації ООЧСУ, у Церковному комітеті, в Пласт-прикритті, був учителем в парафіяльній школі, активним членом Українського Клубу — всюди виконував свої обов'язки, совісно, виявивши себе людиною глибоко думачою, начитаною, політично виробленою. Підтримував українські видавництва. За свою доголітню суспільну працю одержав, в час свого відходу від громадської праці, з причини недуги й похилого віку, почесну грамоту від Централі УККА.

Під час Другої світової війни, побоюючись вивозу на Сибір, переселився до Галича, Станіславської області, де працював завідуючим при будові доріг і мостів. За німецької окупації, завдяки знанню німецької мови, німці назначують його посадишником міста Галича. І тут не раз в напруженні власного життя, заступається за наших людей перед владою, допомагаючи окремим людям вийти з клопотів (контингент, вивіз на роботи до Німеччини тощо), а також потайки співпрацював з УПА доставкою харчів.

З приходу большевиків у 1944 році подався на еміграцію. Перейшовши всі злидні скитальського життя, акції був призначений в Німеччині до табору УНРА в Регенсбурзі. Брав в ньому живу участь в розбудові організованого життя української спільноти, став господарським референтом управління, виявивши себе людиною, повною братолюбства.

В 1949 році разом із дружиною переїздить до Америки, де осів в Амстердамі, Н.І. Працюючи фізично на фабриці, включився в українське життя тамтешньої громади. Ареную його праці стає місцевий Відділ УККА, в якому,

Під час трізни, яку приготувала ОЖ ОЧСУ, промовляв: М.Свідерський, Осип Пашак — від ООЧСУ, Василь Перещ — від Американського Українського Клубу та гість із Спрінгфілда Володимир Кривулич, давній приятель і співробітник покійного. Всі вони підкреслили великі заслуги св.п. Олійника — як колишнього вояка, патріота та діяча. Подяку від родини склав сестрині Василь Бибик з Канади.

М.Ю.

С. Параджанов...

(Закінчення зі стор. 1)

націоналізм, тому й цей фільм заборононо.

У 1974 році його арештували й засудили на п'ять років примусової праці. Йому закидали „антирадянську агітацію, гомосексуалізм, продаж крадених вікон тощо. При кінці відбуття кари, совєтський прокурор повідомив Параджанова, що його речення присуду продовжений до 10-ти років.

Однак, завдяки кампанії за його звільнення, у якій взяли участь видатні європейські фільмові режисери такі, як: Фелліні, Вісконті, Росселіні, Труфо, Годард, Антоніоні і інші, його звільнили в 1978 році.

Сергій Айзенштейн виробляв фільми, які прославляли російський націоналізм („Александр Невський", „Іван Грозний"), а Параджанов був зацікавлений в тасмніях людської душі.

Автор закінчує статтю тим, що недавно один вірменський турист з Європи відшукав Параджанова, де він живе в одній кімнаті вдома, в якому немає води. Він далі працює над різними сценаріями, які відкидають комуністичні цензори. І як ніколи перед тим, Параджанов шукає сюжетів у „силі і величчю старинної вірменської нації".

Він живе з цього, що продає дешево з біжутерії свої

Доповідь д-ра Ігоря Качуровського на УВУ

В циклі наукових зустрічей на Філософічному факультеті УВУ відбулася 17-та, 19-го червня ц.р., літературознавча доповідь д-ра Ігоря Качуровського, відомого літературознавця, поета і прозаїка, перекладача з чужих літератур, що має ряд виданих своїх творів і перекладів з іншомовних творів, що їх прихильно прийняла критика.

Прелеганта представив, відкриваючи цей літературний вечір, проф. В.Янів, ректор УВУ, який привітав Константина Качуровського, що виступав у ролі рецензтора у попередньому вечорі, та всіх присутніх (понад 30 осіб).

У дбайливо підготовленому викладі д-р І.Качуровський, доцент УВУ, дав присутнім фахову літературознавчу оцінку „Антології польської поезії", що вийшла в 1979 році у видавництві „Дніпро" у Києві, в перекладах переважно вже сучасних українських крайових поетів і перекладачів. Описав доповідчак познайомив присутніх зі своїми перекладами з польської поезії та коротко згадав про перекладацьку діяльність наших поетів на поселеннях.

Зупинившись докладніше на процесі культурного і літературного обміну сусідніх народів та творчому проникненні ідей і жанрів в поезії, доповідчак коротко розглянув і питання літературної політики. На цьому тлі зокрема накреслив питання літературної політики в Україні, вислідом чого є відсталість нашої літератури в окремих ділянках передусім у виготовленні антологій поезії навіть сусідніх народів; вказав на брак антологій багатьох народів, хоч би американської поезії, брак рівнож і єспанської (також і української в єспанських перекладах), та що такі антології є в російських перекладах. Така політика зводила нашу літературу до провінційного статусу.

Д-р І.Качуровський зокрема наголосив, що по відношенню до польської поезії зроблено певний поступок, як до поезії слов'янської, і що вислідом цього маємо двотомну „Антологію польської поезії" в українських перекладах, яку треба привітати, як позитивний відгомін на працю поляків, але одночасно треба розглянути і деякі недоліки цього видання. Першим наглядним недоліком цього видання є те, що обидва томики мають інший зовнішній вигляд і інші упорядники і редакторів. Це, правда, заздалегідь подумано, щоб задовольнити цензурні вимоги і власті. Далішим недоліком є те, що не подано по-сторінково прізвищ перекладачів, як це входить в таких виданнях, зокрема

російських, але подано прізвища аж вікінці, при зміні кожного окремо, з тим розрахунком, що їх можна буде легше усунути, у випадку потреби, не знижуючи антології.

Далішим важливим недоліком є те, що не всі відомі поети вийшли до цієї Антології, бо чомусь залишено хоч би Вежинського, Лободовського та інших, а серед сучасних нема згадки про Чеслава Мілоша, який за свою творчість дістав нагороду Нобеля минулого року. Уважний читач зразу помітить, що в Антології ввійшла поезія переважно аполітична, що брак підбору оригінальних творів, в цьому випадку патріотичних; що пропущено і промовчано не тільки відомих поетів, але і твори, які були небажані впорядникам, чи описі редакторам. Так, наприклад, Ю.Словацькому, в характеристиці творчості, пропущено його авантюризм драми „Мазепа", але не приховують „Полтаву" (у творчості А.Пушкіна); що романтик Ю.Словацький удостоївся нового титулу „революційного демократа", що більше б пасувало, в цьому випадку, Адамові Міцкевичу, відомому поетові, що був польським патріотом тощо.

Таких пропущень і переорієнтацій у цій Антології значно більше. Розглядаючи детальніше техніку перекладу, д-р І.Качуровський наголосив цілком невіддалого перекладу, що є наслідком незнання мови, перекладачів, а не думок, та „доповнень самого перекладача", що міняє не тільки значення окремих образів твору, але й зміст. Як прикладів згадав про працю д-ра Ігоря Вахтеки, що, досліджуючи переклади „Дон Кіхота" Сервантеса в українській літературі, виявив, що „ніхній місія" і неточності в цих перекладах стали наслідком того, що перекладачі, через незнання мови, користувалися російськими неточними перекладами, які вийшли з таких же французьких, і тому значно відійшли від стилю і думок оригіналу. Доповідач навіряд прикладів, якими доказував, що українські перекладачі з польської поезії є точнішими від російських, хоч би через краще розуміння польської мови українцями, а з тим і кращого відчуття думок і духу польської поезії.

Доповідач зупинився над оцінкою окремих зразків творів, що ввійшли до Антології, зокрема назвав відомих перекладачів польської поезії на українську мову: Максима Рильського, Миколу Бажана, Дмитра Паламарчука, Миколу Лукаша, Марію Пригару (зі старшого покоління), а з новіших молодших: Петра Тимочка,

Д.Череватенка, Світлану Йовенко, В.Лущука, Д.Білоуса й інших. При цьому згадав про відомих перекладачів на еміграції: Михайла Ореста і Бориса Александрова, вже покійних, Яра Славутича, Олега Звєвського, Святослава Гордінського, Валдіма Лєсича, Марту і Остапа Тарнавських і інших, переклади яких появилися в емігрантських журналах „Київ", „Нові Дні", „Визвольний Шлях" і „Сучасність". При цьому згадав, що якщо б взяли, наприклад, під огляд польську поезію, то в цих перекладах можна знайти ті бракувати в згаданій „Антології" зразки патріотичної польської поезії хоч би поетів, що живуть на еміграції. З вибраних перекладів можна видати і Антологію польської поезії, що доповнила б київське видання. Д-р Качуровський згадав, що він сам має антологію світової поезії, готову до друку вже кілька років.

Далі доповідач зупинився над своїми перекладами з польської поезії, зокрема Марії Конопніцької, Юліана Тузіма і Чеслава Мілоша. Зразки цих перекладів гарною дикцією прочитав К.Бачинський. Серед прочитаних були: М.Конопніцької „Ой, пішла б я на край світу...", Ю.Тузіма „Відозва до псів" та „Пісня про білий дим". Описав сам перекладач прочитав свої два переклади з поезії Чеслава Мілоша — „В мій вітчизні" та одну сатиричну поезію, але безіменну, перший рядок якої звучав: „Чи папороць те саме, що вугіль камінний".

Вечір був дбайливо підготовлений, проваджений на високому літературознавчому рівні і залишив добрі спогади любителям літератури.

Д-р Б.Кузь

ПОДЯКА

З Воли Всевишнього, 14-го травня 1981 року, на 74-му році життя, відійшов у Вічність, наш Найдорожчий і Незабутний МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, ШВАГЕР і СВАТ

сл. п.

ІНЖ. ІВАН ХАРАМБУРА

Цією дорогою складаємо щирі подяки Родині, Дружбам і Знайомим, які в тому тяжкому горю прийшли з розрадою та висловом співчуття. Дякуємо за молитви, Служби Божі і за квіт.

Щиро дякуємо всім Тим, які взяли участь в похоронах, віддаючи останню прислугу сл. п. Іноу. Іванові Харамбурі. Дякуємо Центральній Управі ОДВУ за прощальне слово на Панахиді і за некролог у пресі. Дякуємо Філадельфійському Відділові ОДВУ за участь в Панахиді з правором.

Дякуємо Т-ву Інженерів за прощальні слова і за некролог. Щиро дякуємо о. С. Білківцю з української православної церкви у Філадельфії за відслуження похоронних обрядів та за прощальні, зворушливі слова в церкві і на трізни. Щиро дякуємо Сестринству церкви св. Андрія в Баванд Бруку, Н. Дж. за приготування трізни.

Дружина — МАРІЯ
Дочка — АРІЯНА з чоловіком
Сини — ІВАН і НЕСТОР
Нєвістка — ОДАРКА

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТІ

бл. п.

ВОЛОДИМИРА ДІДИКА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в суботу, 15-го серпня 1981 р.

у церкві св. Андрія Первозванного в Лорді, Франція;
у церкві Воскресіння в Гемілтоні, Канада, о год. 9-й раню;
у церкві св. Івана Хрестителя в Дітроїті, Міш., о год. 8:30 веч.

Приятелі і Знайомі до участі в Богослуженнях і про молитви просять:
АНАСТАЗІЯ — дружина
ОЛЬГА і АННА — доньки з родинами

Увага! ВЖЕ ПОЯВИЛАСЯ ДРУЖОМ КНИЖКА Увага!

ВОЛОДИМИРА МАКАРА

БОЙОВІ ДРУЗИ

ЗБІРКА СПОГАДІВ З ДІЙ ОУН (1929 — 1945)

Том I.

415 сторінок, у твердій оправі.

Ціна \$15.00.

Замовлення сплати до:

"Svoboda" Book Store

30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

Мешканці стеїту Нью Джерсі зобов'язує

5% стейтового податку.

СОЮЗОВИЙ ДЕНЬ — ПІКНІК

Програма дня:

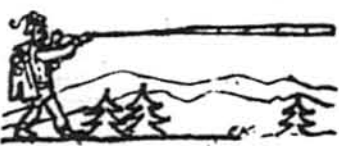
Танцюристи з Українського Клубу Фраквілл, Па.
Вшанування заслужених союзових піонерів
Забава при звуках оркестри „КАВАЛЕРИ"
Різні несподіванки для дітей

До участі запрошується
все українське Громадянство
та Членів-Союзівців —
Філадельфійської Метрополії,
усіх дооколичних місцевостей,
як також бусидні Стеїту
Нью Джерсі, Нью Йорку й Меріпенду

Окружний Комітет Союзу
Філадельфійської Округи

власно

в неділю, 16-го серпня 1981 р., год. 1-ша по пол.
на посіпості „ТРИЗУБА"
при дорогах Конті Лайн і Повер Стейт Рд.
ГОРШАМ, Па.

КУРСИ УКРАЇНСЬКОГО
МИСТЕЦТВА

відебудуться

на СОЮЗІВЦІ

16-30-го серпня 1981 року

Викладатимуть:

- Мистець вишиття та текстильних виробів, АННА ПАШАК-ДЕНИСІК
- Відомий фільмовий продуцент СЛАВКО НОВИЦЬКИЙ
- Писанка і мистиня НАДЯ НОВИЦЬКА
- Артистка українського лялькового театру СОНЯ ГУРАЛЬ
- Інструктор українського народного танку ОЛЕНА ОПРИСКО

Доповідатимуть:

- Мистець ЯКІВ ГНІЗДОВСЬКИЙ
- Професор мистецтва ЯРОСЛАВ ЛЕШКО
- Фільмовий продуцент ГАЛІА КУЧМІЙ

Бажаючих взяти участь, просимо голоситися
до Управи Союзівців.

SOYUZIVKA

Ukrainian National Association Estate
Foordemoore Rd., Kerkhonson, N.Y. 12446
Tel.: (914) 626-5641

